

Skal Norge innvikles i krigspolitikken?

To artikler av VIDKUN QUISLING.

Første artikkel

Det var naturlig å vente at det skulle om i landene, og ikke minst i vårt marxist- og venstreredne Norge med dets utbredte veimennende og naive innstilling til hårde internasjonale kjensgjerninger, vilde være en rekke mennesker som i likhet med vår statsminister synes det er storartet at Sovjetveldet nu er trygt bragt inn og forankret i Folkeforbundets havn.

Imidlertid har jeg for min del på forskjellig vis fått det bestemte inntrykk at hr. Mowinckels begjelring over bolsjevikenes optagelse i Folkeforbundet, som han og de andre borgerlige partiers representanter er implisert i, den de ikke av så mange som en kanskje skulde ha antatt.

Når statsminister Mowinckel således 20. ds. uttalte til Norsk Telegrambyrås korrespondent i Genève at "de nordiske stater og ikke minst Norge, har med stor tilfredse og glede stemt for Sovjet-Samveldets optagelse i Folkeforbundet i full forviassing om at medlemskapet vil medføre at Samveldet føler sig sterkere forpliktet til å arbeide for fredens trygging og fremme", så har denne uttalelse ingen gjenklang i det norske folket. Statsministeren vilde kanskje de virkelige forhold nærmere om han i sin uttalelse istedetfor til "Norge" hadde referert alene til sig selv og de andre borgerlige partiers representanter som er implisert i denne affæren samt til den marxistiske arbeiderledelse. Jeg føler mig overbevist om at Norge, det overveldende flertall av det norske folket, på ingen måte deler Mowinckels store tilfredshet og glede over den triumf og triumf som vår utenrikspolitikk har vært med å hjelpe bolsjevikene til. I allfall vil de ikke gjøre det efter nærmere eftertanke.

For de fleste tenkende mennesker i dette landet og ikke minst veimennende fredsvenner, fremstiller sig nemlig i denne forbindelse en rekke usikre og betenkelige spørsmål. Og selv de uskyldige redhetter som ikke skjønner sig på politikk i almindelighet og ikke på utenrikspolitikk i særdeleshed, har en beklemmende følelse av at det siste endelige svaret på disse gene-

rende spørsmål til den som bestemmer forkladte ulven i folkeforbundets seng, vil bli det samme som i eventyret: For bedre å kunne spille dig, mitt barn!

Bare de som ikke kjenner hverken Russland og bolsjevikene eller verdenshistorien og dens store makter, kan i likhet med lederen av den norske utenrikspolitikk innbille sig at nu har de fanget inn bolsjevikene i et saklig mellomfolkkelig samarbeid og styrket Folkeforbundets stilling. Bolsjevikene er folk som kjenner sin interesser og vet å ivareta dem. Og når Sovjetsamveldet, som er et redskap for den marxistiske verdensrevolusjon, er gått inn i Forbundet, så er det selvfølgelig ikke for forbundets smukke sines skyld, men ene og alene for å vareta sine egne interesser. Og de er temmelig neiaktig det motsatte av det som skulde være Folkeforbundets oppgave og mål.

Bolsjevikstyret har som bekjent tidligere alltid stillet sig til det ytterste avvisende likeoverfor Folkeforbundet. I bolsjevikenes presse, taler og bøker, likesom i deres ekko i Norge, det såkalte Norske Arbeiderpartis og kommunistpartiets resonansjoner og uttalelser, har forbundet alltid vært fremstillet som en liga av de kapitalistiske og imperialistiske røvere med til hovedoppgave å bekjempe Sovjetveldet og den truende verdensrevolusjon.

Det var først da Folkeforbundet omsider skulde ta fatt på sin egentlige oppgave — så langt råd er å forebygge krig — og konferansen om den umulige nedrustning skulde begynne at fristelsen til å fiske i rørt vann blev for sterk for dem. Bolsjevikene deltok da som bekjent i konferansen som de mest inderlig overbeviste advokater for en radikal nedrustnings- og fredspolitik, og mange — både statsmenn og godfolk rundt om i landene — lot sig dupere av disse ulvar i færeklær. Og når bolsjevikene nu også lar sig føre til sete i forbundets forsamling og råd, så kan vi være like fullt forvisset som hr. Mowinckel og hans kolleger om at denne hel-omvendning har bolsjevikene ikke gjort for som hr. Mowinckel sier å føle sig

stærkere forpliktet til å arbeide for fredens trygging og fremme", men utelukkende fordi de under de foreliggende omstendigheter med det mener best å fremme verdensrevolusjonens sak, som de er fanatiske og uomvendelige forkjempere for.

107022

Det er som bekjent særlig utviklingen i det fjerne Østen og i Tyskland som i forbindelse med de stadig uovervinnelige indre vanskeligheter i Russland har bragt bolsjevikstyret til å ta dette skritt som for få år siden fremstillet sig som utenkelig. Japan er gått ut av forbundet, og bolsjevikene mener da at det er fordelaktig for dem å ha forbundet på sin side i den ulmende konflikt i Østen for derved ytterligere å isolere og svekke Japan materielt og moralsk i den kommende krig som de av alle krefter forbereder sig til: diplomatisk, militært og ved revolusjonært undergravningsarbeid i Kina og Japan. Salget av den øst-kinesiske jernbane er ingen endelig løsning på spørsmålet Russland og Japan i Østen.

For det annet føler Sovjetveldets revolusjonspolitikere sig på det dypeste rammet og truet av utviklingen i Tyskland og av nasjonal-socialismens voksende maktstilling i Melllem-Europa. Men i Europa likesom i Østen, bolsjevikene føler sig ikke bare rammet og truet ved tingenes for dem ugunstige utvikling. De har alltid hyldet regelen at angrep er det beste forsvar, og med sin store forbyrterenergi ser de at situasjonen ikke bare rummer farer, men også store muligheter for dem som forstår å snu sig. På den ene side har nasjonal-socialistenes seier avgjørende krysset bolsjevikenes revolusjonære planer i Melllem-Europa, og bolsjevikene i Russland og følgelig deres kolleger og redskaper også i Norge frykter intet så meget som at Tyskland skal friskne til til et nytt sterkt og sunt nasjonalt liv under nasjonal-socialismens ledelse, fordi dette vilde være døden for deres egen falske og fordervelige læres makt over de forvillede og bedragne massers sinn. Et slikt kjempebevis ad oculos i Europas hjerte for at et ikke-marxistisk system overviner verdenskrisen, vilde for all verden kullkaste alle Marx's og Lenins teorier og sette punktum for verdensrevolusjonens videre fremmarsj. Det gjelder der-

for for bolsjevikene å mobilisere krefter for å hindre et slikt resultat i Tyskland og for å undergrave nasjonal-socialismens stilling innad og utad. Så meget mer som de vet at kan de få has på Tyskland og nasjonal-socialismen, så har de også vunnet det største slag for verdensrevolusjonens utbredelse. I nylige direktiver fra den med Sovjetveldet organisk forbundne kommunistiske internasjonale krever derfor også at alle midler skal settes inn på å styrte Hitler for derved mest virkningsfullt å fremme den kommunistiske revolusjon i Europa; ti, sies det, „det er utenfor tvil at i et land som Tyskland vil fascismen bare kunne avløses av proletarietets diktatur“.

For å opnå dette resultat går bolsjevikene gjerne i lag („enhetsfront“) både med den jødiske høifinans, med katolske geistlige, med de „imperialistiske røvere“, med de sosial-demokratiske „sosial-forrædere“, ja med fascismen selv. Av den grunn passer det dem også nu å gå inn i Folkeforbundet, som Tyskland er ute av, og som bolsjevikene tidligere har overøst med skjellsord, hvis make en bare finner i de kommunistiske ordbøker.

Men det er mer enn naivt for norske borgerlige politikere å ville få sig og andre til å tro at man ved å støtte et slikt skritt skulde tjene Folkeforbundet eller den sak som forbundet skulde arbeide for. Vi har sett hvorledes alle de tidligere forsøk som har vært gjort på å få bolsjevikene inn i nasjonenes verdensfelleskap, har vært totalt mislykket, forsåvidt som de alle bare har bidratt til å styrke bolsjevikene og til å svekke den øvrige verdens motstandskraft mot disse alle na-

sjoners dødelige fiender. Slik vil det også nu gå. Sovjetveldets innbydelse til Folkeforbundet og det stormaktspill som har gjort dets optagelse mulig, kan ikke annet enn bringe forvirring i sinnene og i forbundets arbeid. Sovjetveldets optagelse i Folkeforbundet er en vinning ikke for verdens organisasjon og fredelige utvikling, men for verdensrevolusjonspolitikken. Samtidig — og det er vel det mest betenkelige — fremtrer Folkeforbundet nu i en isolerende og truende grad ikke lenger som et folkenes forbund men som en bestemt europeisk stormaktsgruppering.

Som bekjent har den nuværende franske utenriksledelse — forøvrig langt fra med enstemmig støtte av den offentlige mening i Frankrike — funnet at Frankrike og bolsjevikenes interesser i flere retninger går så langt sammen, at Frankrike og Sovjetveldet nær sagt har alliert sig, og at det er den franske utenriksminister Barthou som har vært primus motor til å få verdensrevolusjonene stat inn i den liga hvis ideelle mål er høitidelig erklært å være folkenes frihet og fred.

Frankrike og Sovjetveldet mener begge å kunne bruke Folkeforbundet til å holde det opstigende Tyskland, som de begge frykter, i ave. Og de mener begge å kunne bruke den annen for sine mål. Likesom søkongen Ludvig 14de i sin kamp for hegemoniet i Europa brukte tyrkerne mot Østerrike og det gamle tysk-romerske riket, vil Barthou nu bruke bolsjevikene mot „det tredje rike“. Likesom det republikanske Frankrike før verdenskrigen allierte sig med det autokratiske Russland mot Tyskland, allierer det kapitalistiske og borgerlige Frankrike sig nu med det kommunistiske Russland mot den gamle fiende, og besørger med naive nøitraler hjelp sin bundsforvandte inn i folkenes råd og forsamling.

Nu er det vel ikke Frankrikes mening å kopiere også det keiserlige Tysklands eksempel fra verdenskrigen og hjelpe til å bolsjevisere Tyskland likesom Tyskland i sin tid Russland, og derved forderve Europa. Så langt går franskmennene ikke. De betrakter ut fra sitt synspunkt revolusjonsspørsmålet som et spørsmål av annen rang for Frankrike sammenlignet med det tyske spørsmål. De mener å kunne holde overtaket i leken med den revolusjonære ild, selv om spillet skulde drives til det ytterste. Men de vil isolere Tyskland, holde det i tømme, og i tilfelle av at det driver til krig, kunne bruke mot det hele forbundsapparatet, også den røde armé. Men hvem garanterer at det ikke da blir bolsjevikene som trekker det lengste strå i dragkampen, og hvorfor skal Norge i det hele tatt være med å rekke en hjelpende hånd til en slik politikk?

Vidkun Quisling.

Skal Norge innvikles i krigspolitikken?

To artikler av Vidkun Quisling.

2. artikkel.

Folkernes Forbund, den organisasjon, i hvis virkeliggjørelse Fridtjof Unsen så verdens eneste håp, er ledes, som jeg har gjort rede for i forrige artikkel, på lang vei bort fra sin opprinnelige oppgave og mål. Min mening vilde de store allmøtelige og europeiske ørser om Folkeforbundet be-
 jeffte sig med, kunne løses og bedre om Sovjetveldet var helt og holdent utenfor, og om forholdet til det var blitt betraktet som et fellesanliggende. Og det hadde mer til ære og gagn for den allmøtelige politikk som andre foregir sig å tjene, om vår stats- og utenrikminister i dette terst tvilsomme spørsmål om bolsjevikenes optagelse i Folkeforbundet, hadde delt Sveits, Belgien og Nederlandene rake og rett-linjede standpunkt. Derved kunne han kanskje også ha veltet denne saken sammen med sine nordiske sosialmarxistiske kolleger, og denne affære og på et såmpig grunnlag innvikle Norge i internasjonal politikk, som åpner skjebnesvangre perspektiver for vårt land, selv om det for visse ormakter kanskje kan synes å være god politikk. Men det er i forholdet til marxismen på akkurat samme måte som i forholdet til de enkelte land. Interessene forhindrer samling i en enig front mot den røde og farlige fiende. Og på den måten graver "borgerlige" stater og partier en av b. for sig selv og andre.

Det kan imidlertid ikke være tvil om at det nu fullbyrdes ikke sammen med Norges nasjonale interesser. Det svekker vår nasjonale norske motstandskraft mot marxismen og faren fra øst. Det setter også vår neutralitet i fare på en måte som kan få uberegnelige følger, såsom Japan og særlig Tyskland står utenfor forbundet, og Norge således er bundet til en ensidig ormaktsgruppering. Det er jo klart at Tyskland vender tilbake til forbundet, og at det også under den allerede er ført forhandlinger om dette. Men verden kjenner ifall ikke noe til det. Det eneste vet er at Tyskland gjør sin tilkrevenden avhengig av likestilling i samfundet. Og det foretmer sig at hensikten med det

nu skjedd, bl. a. må være nettop å hindre at Tyskland opnår en slik likestilling.

I tilfelle av tvist mellom f. eks. Tyskland og Frankrike, og en sådan forvikling i det jo Europa nettop trues av, tvinges en under disse forhold til å regne med muligheten av en konflikt, også mellom Folkeforbundet og Tyskland. I et sådant tilfelle har en ingen garanti for at Tyskland likeså lett som Japan vil bøye sig for bestemmelsene i forbundspakten som det jo står utenfor. Hvis det da kommer til en krig i Mellom-Europa igjen, er Norge ifølge forbundspaktens artikkel 16 i og med en slik vednet konflikt på krigsfot med Tyskland. Selv om Norge ikke går med på å delta i forbundet, innebærer aksjon etter artikkel 16 i punkt 2, hvilket kanskje kan bestå i at det er forpliktet til, så innover i situasjonen under alle omstendigheter to overhengende faren for vårt land og folk.

Men det første er vi da i henhold til artikkel 3 i punkt 3 nødt til å gjøre med russiske stridskrefter anledningen til å rykke gjennom vårt land, for derfra f. eks. å rette et flak kastet mot Tyskland, en operasjon som kan fremstille sig som meget vanskelig for Tysklands fiender, og ikke minst for bolsjevikene. Men hvad det kan bety for vårt marxist-røde land i en almindelig krigssituasjon, å ta (som forbundspakten påbyr) de nødvendige forholdsregler for å lette gjennomfart gjennom sitt område" for den røde arme. Kan de som ikke skjønner det av sig selv, kanskje få et klarere begrep om ved nu å lese arbeiderpartiets kommentarer til Sovjetveldets innmeldelse i Folkeforbundet.

Etter det i landsstyret i Det norske arbeiderparti (bl. a. Stang, Sævi, Halvard Olsen, Aamot, Tranmæl, Aln ed. Madsen, Torp, Os-

car Nilsen og Fremo) vedtok i sin tid følgende innstilling:

„Kapitalistklassen optrer i sin brutale kamp mot arbeiderne internasjonalt. De borgerlige stater har i Nasjonenes Forbund sin internasjonale arbeiderfiendtlige organisasjon. Stortingets borgerlige representanter har besluttet at også Norge skal tilhøre denne internasjonale sammensvergelse som styres av de maktbegjærlige entente-imperialister. Landets neutralitet er ofret til fordel for den borgerlige undertrykkelsespolitikk.”

Nu er situasjonen vendt om, og pipen har fått en annen lyd. Fra å være et våben mot Sovjetveldet, er Folkeforbundet blitt et våben for revolusjonspolitikken, slik som Arbeiderbladet utbrer sig om, bl. a. 12. ds.: „Krigsstrategisk betyr innmeldelsen utvilsomt en seier for Sovjetunionen,” skriver Arbeiderbladet, og Moskvas drabanter i det norske arbeiderparti belager sig på å gjøre en lignende volteface som de store kapitalister. Men i vårt dets neutralitet er fremdeles ofret. Bare denne gang er utvilsomt mer satt på spill, og til fordel for fransk maktpolitikk og for den røde imperialisme, som vil drukne Europa i borgerkrigens og revolusjonens blod eller i en almindelig europeisk krig! Det er betegnende at det er alle de store borgerlige partiers representanter som således gjør innrømmelser til marxismen, og rekker en glad og hjelpende hånd til en sak som ikke kan annet enn å tjene utbredelsen av den røde pest, kommunistenes verdensseier og eget folks undergang.

Har tilhørt
 Vidkun Quisling.

På den annen side må Norge også være forberedt på at Tyskland i et givet tilfelle selvfølgelig ikke vil se uvirksomt på at Norge slik har oppgitt sin nøytralitet. Jeg vil minne om Englands optreden mot Danmark i en lignende situasjon under Napoleonskrigene (Kjøbenhavns bombardement og den norsk-danske flåtes ødeleggelse) og om Belgiens og Rumeniens skjebne i verdenskrigen. Og hvad den rent militære side av saken angår, må vi ikke minst holde oss for øie den kolossale utvikling av flyvevåbnets effektivitet for slike krigsoiemed.

Således kan vi også på denne måten engang måtte utsone våre nåværende ledes uvidenhhet og feil. Det nasjonale forfall (jfr. Grønlandssaken) gir mange utslag.

*

Norges politikk har nu i mange, lange år, vært Mowinckel-politikk og Hambro-politikk. Statsminister Mowinckel og stortingspresident Hambro har i en årrekke hatt anledning til å vise sin evne til å reise Norge nasjonalt, politisk og økonomisk, til å hevde Norges gamle rettigheter i det nasjonale oppgjør med Danmark, til å rydde op med marxistenes (Arbeiderpartiets og Moskva-kommunistenes) revolusjonære og landsforræderske undergravningsarbeid. Resultatet kjenner vi. Og den her omhandlede, for landets sikkerhet og fredelige utvikling så alvorlige sak, er forsåvidt bare

et naturlig ledd i hele denne typiske liberale og unasjonale degerasjonspolitikk. Men det forekommer mig at denne affære betegner et høidepunkt og burde være et punktum.

Skulde det ikke være på tide at vårt folk får en riktigere forståelse av de sanne plikter og av de virkelige kjensgjerninger? Skulde det ikke være på tide at Mowinckel, Hambro & Co. ikke lenger får drive sitt spill med Norges nasjonale interesser og landets og dets borgeres skjebne?

Det overveiende flertall av det norske folk ønsker at Norge effektivt gjør sin aktive innsats i folkenes verdensfelleskap for fredens sak. Og de er sikkert villig til å ofre meget for et virkelig effektivt, reelt og sunt fredsarbeid. Men de er ikke villig til å opgi vårt lands nøytralitet for å gjøre Norge til en brikke i stormaktenes intrigespill og til et lettere bytte for den jøde-kommunistiske internasjonale.

Norge trenger nu et nasjonalt riksstyre som kan hevde samfundets sikkerhet og rikets ære, og som så langt råd er kan finne utveier til å sikre Norge mot skjebnesvangre følger av den aksjon

som de forhenværende Grønlands politikere med stor tilfredshet og glede har gitt sin stemme og støtte i Genève.

Vidkun Quisling.